

Concretar el difús, fer difús el concret

les claus

L'ARTISTA. Es considera autodidacte com a artista visual encara que els anys treballant en arts gràfiques li van proporcionar recursos i tècniques que aplica als seus projectes.

L'OBRA. Reivindica la fotografia com a tècnica artística més enllà de l'ortodòxia que l'obliga a reproduir la realitat. Molt influït pel cinema i la literatura, concep els títols de les obres com a breus produccions literàries.

Josep Güell, artista visual

XAVIER CERVERA

SÒNIA HERNÁNDEZ

Josep Güell (Barcelona, 1950) utilitza la fotografia, amb totes les seves possibilitats, “de la mateixa manera que si hagués de pintar un quadre”, comenta. Li costa de determinar si la realitat que observa estimula l'especulació d'imatges impossibles o si, al contrari, “vas sempre rumiant i de sobte trobes una cosa que veus

que serveix per plasmar la teva idea”. El títol de la seva última exposició té molt a veure amb aquesta indefinició: “Em complico la vida, perquè sempre vull fer difús el concret i concretar el difús”.

Crea imatges amb les que vol fer sentir l'espectador les seves dificultats per “entendre la naturalesa amb que un no està content”. Es

considera un artista visual autodidacte, mogut per la curiositat intel·lectual que li van provocar des d'adolescent les pel·lícules d'Ingmar Bergman i les pintures del Bosch, encoratjada més tard per la poesia de Fernando Pessoa i, més recentment, per la reflexió sobre *bartleby*s i àgrafs d'Enrique Vilamatas. Va començar a pintar des-

prés d'una separació, poc després de fer trenta anys, i el 1999 va canviar de llenguatge artístic: de la pintura a la fotografia, una disciplina amb què havia estat en contacte des de molt jove per la seva feina en arts gràfiques. “En la preimpresió pràcticament vivíem dins d'una càmera fotogràfica. Tot això m'ha proporcionat recursos. Abans del Photoshop molta gent ja feia fotomuntatges”, recorda.

La llum, amb el que mostra i el que oculta, és protagonista destacada de l'última sèrie en què treballa i que ha anat exposant, a mesura que creix, a llocs com l'Alliance Française de Sabadell o el Centre Cultural de Terrassa. Reconeix que ja ha quedat enrere la seva motivació més irònica o crítica amb la societat, que va plasmar en les seves sèries de collages i fotografies retocades de grans dimensions. També va tenir una incursió en l'art conceptual amb la seva participació a la mostra Espai Obert del Espai 13 de la Fundació Miró, però se sent més còmode “sense haver d'explicar el que hi ha a l'obra. Prefereixo que la meua feina parli per si sola i que sigui l'observador que decideixi el que veu”. Tot i això, tot ha anat deixant el seu pòsit: “El que faig ara és fruit de tot el que he anat fent. Al principi eren focs artificials, la voluntat de resultar original que he anat abandonant per quedar-me en una situació més definida”. Llocs més o menys identificables són ocupats o alterats per elements que poden resultar inquietants o apaivagadors a parts iguals. |

Josep Güell

Claroscurs III. Entre el difús i el concret

GALERIA VÍCTOR SAAVEDRA. BARCELONA. WWW.VICTOR-SAAVEDRA.COM. FINS AL 6 D'OCTUBRE

opinió

Ernesto Che Guevara al Museu del Prado

En la primera Conferència Mundial de Comerç i Desenvolupament celebrada a Ginebra el 1964, Alberto Ullastres, ministre espanyol, va descobrir que el comandant Ernesto Guevara, el seu homòleg cubà, s'allotjava al seu mateix hotel, l'Intercontinental. El va convidar a sopar a La Reserve, una braserie discreta als afores de la ciutat, avui convertida en el seu millor restaurant xinès. El Che va aprofitar el moment per demanar-li un disseny: volia visitar el Museu del Prado. Sis mesos després, el comandant

va arribar a Madrid. Va sopar i va dormir a l'hotel Felipe II d'El Escorial i l'endemà, un dilluns, es va trobar el museu obert exclusivament per a ell. El va rebre el director, Francisco Javier Sánchez Canton, amb el seu cabell canós llis pentinat enrere que feia joc amb el seu somriure fals. El Che li va dir que només volia veure *Las Meninas*, res més. Va recórrer la gran galeria com el passadís de casa, sense mirar, mentre ressonaven els passos de plom de les seves botes. Es va posar davant el quadre i s'hi va estar una hora mirant, mut. El director dissertava amb veu de *nodo*

'Las Meninas' de Velázquez

SUSANA VERA/REUTERS

ARTUR RAMON

mentre el Che el travessava amb els seus ulls negres d'atzabeja: no havia anat allà a escoltar sinó a mirar. Llavors va dir: “La clau del quadre és el mirall que centrifuga l'energia de l'escena”. I al cap de poca estona va rematar: “Com m'agradaria acariciar el llom d'aquest gos somnolent!”. Es va aixecar i es va acostar al quadre fins gairebé tocar-lo, del seu uniforme d'oliva es retallava el sensual perfil del revòlver. Semblava que volia acariciar-lo, ensumar-lo, menjar-se'l, sabedor que la vista era un sentit insuficient davant l'obra mestra. Ja de nit, en la foscor de la seva habitació d'El Escorial, va trucar a la seva mare, com feia cada dia, per explicar-li que havia vist, per primera vegada, el quadre més bonic del món. Poc podia presagiar que seria l'última.